

Bidon Collé

- wielergedichten -

Bidon Collé

- *wielergedichten* -

Patrick Cornillie

© 2026 by Patrick Cornillie & vzw de Scriptomanen

Cover: Studio Scripto

www.scriptomanen.org – www.patrickcornillie.be

Contact:

info@inter-actief.be – pacor@telenet.be

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*The bicycle, the bicycle surely,
should always be the vehicle of novelists and poets.*
Christopher Morley

Er zit een Briek in elk van ons.
Paul Rigolle

And in the end of the day, it's only bike racing.
Peter Sagan

Wielergedicht

Er wordt danig de pees opgelegd
in zo'n wielergedicht. In zo'n peloton
van volzinnen, in kromgetrokken
waaiers met sterke werkwoorden
en een metafoor die als linkadoor
kilometers lang op de loer ligt.

Het jargon in de bidon, de kracht
van adjectieven getrapt in kilowatt,
de gedachtestreep na een chasse patate.
Strijd en uitzinnigheid, het publiek,
het kabaal. Demarrages als even vele
uitroeptekens, tempo en taal op het lint.

En de coureur die onder de rode vod,
de dichter die na de puntkomma
alsnog zijn tweede adem vindt.

TUSSEN DROOM EN DAAD

Openbaring

Als ukkepek al kenden we
Melckenbeeck, In 't Ven, Spruyt,
Reybrouck, Foré – van de beelden,
nog in zwart-wit op onze tv.

Tot we op een keer
aan vaders hand mee in het dorp
naar de kermiskoers mochten gaan.

En die coureurs ook in het echt
en in kleur bleken te bestaan.

Lille, 15 maart 1971

I.M. Jean-Pierre Monseré

Een jongen van negen was ik, dwepend met
een guitige bengel die in Leicester triomfantelijk
over de finishlijn reed. Zo sierlijk en zo soepel,
druipend van klasse, een engel op de fiets.

Een jongen van negen was ik, die geloofde in
een onsterfelijke wereldkampioen die won en won.
Tot ik, niet eens zeven maanden later, de foto zag
in de krant. Van diezelfde renner in regenboogtrui,

koud op het koude beton. En plots besepte: na dit
volgt nooit nog iets. Blijft dood onherroepelijk dood.
Vleugellam lag hij daar, een streepje bloed langs
de wang. Nooit kleurde een zwart-witfoto zo rood.

Speeltijd

Tijdens de lessen moedertaal
was het lang stilzitten, met je
broekzakken bol van de knikkers.
Om er na het verlossende belsignaal
mee te mikken naar de prentjes
van coureurs.

Een kunst was het om ze
van zeven tegels ver neer te kegelen:
de gele van Mann en Kas-Kaskol,
de oranje van Bic, de blauwe van
Willem II, de paarse van Mercier-BP.

En dan had je vooral die ene
van Faema met opvallend rode V,
waarvoor je nog eens drie stappen
achteruit moest gaan.

Zelfs op de speelplaats
van een jongensschool was Merckx
moeilijk te verslaan.